

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 28. maja 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Kielcach – Polska) – Syndyk Masy Upadłości ECO-WIND Construction S.A. w upadłości, dawniej ECO-WIND Construction S.A. / Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Kielcach

(Sprawa C-727/17) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa (UE) 2015/1535 – Normy i przepisy techniczne – Turbiny wiatrowe – Dyrektywa 2006/123/WE – Pojęcie „usługi” – Środowisko – Dyrektywa 2009/28/WE – Promowanie stosowania energii ze źródeł odnawialnych – Obowiązkowe krajowe cele ogólne – Dotyczący procedur autoryzacji przepis krajowy mający zastosowanie do instalacji służących do wytwarzania energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych – Proporcjonalność – Uregulowanie państwa członkowskiego przewidujące ograniczenia w zakresie lokalizacji elektrowni wiatrowych]

(2020/C 255/02)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Kielcach

Strony w postępowaniu głównym*Strona skarżąca:* Syndyk Masy Upadłości ECO-WIND Construction S.A. w upadłości, dawniej ECO-WIND Construction S.A.*Strona pozwana:* Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Kielcach**Sentencja**

- 1) Artykuł 1 ust. 1 lit. f) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1535 z dnia 9 września 2015 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego należy interpretować w ten sposób, że wymóg zachowania minimalnej odległości usytuowania elektrowni wiatrowych od budynków mieszkalnych nie stanowi przepisu technicznego, który jest objęty obowiązkiem notyfikacji w rozumieniu art. 5 tej dyrektywy, o ile jego ustanowienie nie skutkuje jedynie marginalnym użytkowaniem turbin wiatrowych, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego.
- 2) Artykuł 15 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym należy interpretować w ten sposób, że uregulowanie ustanawiające wymóg zachowania minimalnej odległości usytuowania elektrowni wiatrowych od budynków mieszkalnych nie należy do przepisów, które uzależniają podejmowanie lub prowadzenie działalności usługowej od ograniczenia terytorialnego, zwłaszcza w postaci limitów ustalonych w związku z minimalną odległością geograficzną pomiędzy usługodawcami, które to przepisy państwo członkowskie winno notyfikować Komisji Europejskiej zgodnie z art. 15 ust. 7 tej dyrektywy.

- 3) Artykuł 3 ust. 1 akapit pierwszy i art. 13 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE w wersji zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1513 z dnia 9 września 2015 r. należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one uregulowaniu, które wprowadza wymóg zachowania minimalnej odległości usytuowania elektrowni wiatrowych od budynków mieszkalnych, jeśli to uregulowanie jest niezbędne i proporcjonalne w świetle wiążącego dane państwo członkowskie obowiązku krajowego celu ogólnego, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 134 z 16.4.2018.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 28 maja 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht -Niemcy) – IL i in. / Land Nordrhein-Westfalen

(Sprawa C-535/18) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Środowisko – Konwencja z Aarhus – Dyrektywa 2011/92/UE – Ocena skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia na środowisko naturalne – Udział społeczeństwa w podejmowaniu decyzji – Nieprawidłowości w procedurze udzielenia zezwolenia na przedsięwzięcie – Dostęp do wymiaru sprawiedliwości – Ograniczenia przewidziane w prawie krajowym – Dyrektywa 2000/60/WE – Polityka wodna Unii Europejskiej – Pogorszenie się stanu jednolitej części wód podziemnych – Metody oceny – Prawo jednostek do podejmowania środków mających na celu zapobieganie zanieczyszczeniu – Legitymacja czynna do występowania przed sądami krajowymi]

(2020/C 255/03)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: IL, JK, KJ, LI, NG, MH, OF, PE, spadkobiercy QD w osobach RC i SB, TA, UZ, VY, WX

Strona pozwana: Land Nordrhein-Westfalen

Sentencja

- 1) Artykuł 11 ust. 1 lit. b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko należy interpretować w ten sposób, że pozwala on, by państwa członkowskie przewidziały, że jeżeli uchybienie proceduralne, które obciąża decyzję o zezwoleniu na przedsięwzięcie, nie może zmienić jej treści, żądanie uchylenia tej decyzji jest dopuszczalne jedynie wówczas, gdy rozpatrywana nieprawidłowość pozbawiła skarżącego przysługującego mu prawa do udziału w procesie decyzyjnym w sprawach dotyczących środowiska, zagwarantowanego w art. 6 tej dyrektywy.
- 2) Artykuł 4 dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się temu, by przeprowadzana przez właściwy organ kontrola przestrzegania przewidzianych w nim obowiązków, wśród których znajduje się zapobieganie pogorszeniu się stanu jednolitej części wód, zarówno powierzchniowych, jak i podziemnych, których dotyczy przedsięwzięcie, mogła mieć miejsce dopiero po udzieleniu zezwolenia na nie.

Artykuł 6 dyrektywy 2011/92 należy interpretować w ten sposób, że informacje udostępnione społeczeństwu w toku procedury udzielenia zezwolenia na przedsięwzięcie powinny zawierać dane niezbędne do oceny jego oddziaływania na wody w świetle kryteriów i obowiązków przewidzianych w szczególności w art. 4 ust. 1 dyrektywy 2000/60.